

ningen, at Auktionsforvalteren først skulde begynde paa at affatte det der omhandlede Udkaft til Auktionssummens Fordeling, naar Auktionsbeløbet i Medfør af § 13 er indbetalt til ham „inden 14 Dage henholdsvis efter Auktionen eller den fastsatte Kredittids Udløb“. Navnlig med Hensyn til, at denne sidste jo stundom kan være adskillige Maanedes, synes det uheldigt at udskyde det omhandlede Arbejde saa længe, og det ses ikke, at der kan være noget til Hinder for at bestemme, at Auktionsforvalteren skal stride til det „snarest muligt efter Auktionens Afholdelse“.

De Meddelelser, som omtales i §§ 15 og 21, bør af Auktionsforvalteren formentlig, naar vedkommende vel ikke har bekendt Bopæl i Riget men har ladet møde ved eller har opgivet en her bosat Fudmægtig, gives til denne.

At andre Udlægs- eller Panthavere ikke kunne begære Auktion over en Ejendom, saa længe en allerede paabegyndt Forfølgning til Ewangsauktion over den staar paa, er stemmende med det nye System og, som ovenfor anført, vistnok rigtigt. Paa den anden Side bør de andre Udlægs- eller Panthavere imidlertid ikke affæres fra at forfølge deres Ret, naar Auktionsrekvirenten holder Sagen hen eller chikanøst lader Forfølgningen falde. Man foreslaar derfor dels at affatte 2det Stykke i § 20 saaledes, at den blotte Begæring om Auktion ikke bliver tilstrækkelig i den omhandlede Henseende, men at der fordres, at Begæringen af Auktionsforvalteren er tagen til Følge som behørig efter § 20, 1ste Stykke, og Indkaldelse derfor stet til Mødet efter § 21 — hvorved jo overhovedet de andre Udlægs- eller Panthavere først faa Rindstaa om den indlede Auktionsforfølgning — dels at gøre en Tilføjning til 1ste Stykke i § 30 om, at Udlægshavere og Panthavere, hvis Fordringer ere forfaldne, ogsaa skulle være berettigede til at forlange Auktionen fremmet, hvis Auktionsrekvirenten frasalder Forfølgningen under Forhandlingerne om Auktionsvilkårenes Fastsættelse. — For at ikke Auktionens

Fremme skal kunne forhales utilbørlig ved at de i § 20, 1ste Stykke, omtalte Ekspeditioner forsinkes, foreslaar man en Tilføjning om, at de skulle præsteres af Skrивeren inden 5 Dage efter Begæringen.

Udvalgets Flertal finder ikke, at der er Opfordring til paa en Maade at opstille 5 Procent som den sædvanlige eller legale aarlige Rente, og man foreslaar derfor i § 22, sidste Linie og i § 23, 2det Stykkes 3de Linie at bestemme Renten af, hvad Køberen derefter skal betale udover de Prioritetsfordringer, for hvis Vedkommende Renten er kontraktmæssig fastsat, til 4 i Stedet for til 5 Procent aarlig. — Naar man foreslaar det sidste Punktum i § 23, 2det Stykke, affattet noget anderledes, er dette begrundet deri, at den forud givne Forfrist om Om sætning til Kapitalværdi „efter Lovgivningens almindelige Regler“ formentlig ikke passer, hvor der er Spørgsmaal om Kapitalisering af Servitutrettigheder og visse Brugsrettigheder o. desl. Man antager ikke, at der ved den foreslaede Ændring gøres nogen Forandring i Realiteten i, hvad der har været Meningen med det paagældende Punktum i § 23.

§ 24, 2det Stykke, foreslaas en mindre Ændring og en Del supplerende Bestemmelser med Hensyn til Køberens Sikkerhedsstillelse, væsentlig i Overensstemmelse med Sagførersforeningens Hovedbestyrelses Hensætning, som paa dette Punkt synes praktisk hensigtsmæssig. Naar det til samme Paragraf foreslaas at lade 3de Punktum i 2det Stykke udgaa, er dette begrundet i, at det dels synes overflødig i Loven at indsætte noget, som følger af sig selv, dels muligvis kunde give Anledning til Misforstaaelse at affatte Bestemmelsen, som stet er.

Med Hensyn til § 26 har man at bemærke, at de brugelige Vurderingsforretninger til Auktionsefterretning vistnok i det aldeles overvejende Antal Tilfælde have faare ringe, eller maasse rettere slet ingen Betydning. I Reglen ville vistnok de færreste Usthabende stole paa dem, men søge ved